

ШЕСТИ ДЕН ОТ ПЪТЕШЕСТВИЕТО

I.

МАЛКИЯТ ОБУЩАР И ПРОСЯКИНЯТА ЯНА

В ранни зори Хлапич става зад печката, защото знаеше, че го чака работа. Но бащата и майката на Мишко вече бяха навън на работа. Никой не може да стане по-рано от селяните.

Хлапич, значи, слиза от мястото си зад печката, плясва с ръце и извиква на децата:

„Цървулите тук, стига сте спали!“

Децата слязоха от местата си зад печката. Всички бяха рошави и топли като пиленца от гнездо.

В миг пред Хлапич лежеше цяла купчина цървули.

„Трябва добре да работя“ - помисли си Хлапич.

Слънцето се издигна. Хлапич се настани на сянка пред къщата, за да върши занаята си.

И като започна да работи, вече не мислеше за нищо, а само за своята работа.

Гита не обичаше да гледа, когато се върши нещо сериозно, и затова веднага остави Хлапич и отиде със селските момиченца да прескачат платното, което жените белеха на тревата. Гита,

разбира се, скачаше по-добре от другите момиченца, защото в цирка така и така не работеше нищо друго! Прескочи три реда платна и падна на платното на една съседка. Но за късмет съседката не си беше в къщи, за да види това.

Хлапич, значи, работеше, а Гита си играеше.

През селото минаваше просякинята Яна.

Когато стигна до Хлапич, зачуди се какъв е този малък опинчар с високи ботуши, който е започнал да върти занаят в селото.

Тогава просякинята Яна попита Хлапич:

„А ще можеш ли да закърпиш цървулите на бедната старица?“

„Как да не мога, мен така и така императорът ме изпраща из тази страна, за да помогна там където трябва“ - отговори Хлапич.

„Ако е така, то повече като вас трябва да минават из тази страна“ - отговори просякинята.

„Търсеха повече такива, но никой не искаше да се земе с тази работа, освен чирака Хлапич. А това съм аз.“

Разбира се, всичко това не беше истина, но изглеждаше като истина, та старата просякиня се засмя.

Тогава Хлапич взе да кърпи цървулите на старата Яна.

А Яна седеше и разказваше на Хлапич всичко, което се е случило в три села, защото тя ходеше от село на село.

„Синко, пътувай само денем“ - каза тя на Хлапич, когато Хлапич ѝ каза, че ще продължи пътя си още днес. - „Миналата нощ се случи нещастие в гората отвъд селото. Ограбили човек, който отивал с каруца и стока на панаира. Никой не знае, дали човекът е жив или мъртъв, а злодеите избягали с каруцата“.

На Хлапич не му стана приятно. Който пътува не обича да чува, че на пътници се е случило нещастие. Но така разказваше старата Яна. А всичко, което разказваше Яна беше самата истина, защото тя ходеше навсякъде и знаеше всичко.